

KALVÍNSKE HLASY

ÚRADNÝ ORGÁN

REFORMOVANEJ KREŠŤANSKEJ CIRKVI NA SLOVENSKU

Ročník LXXXVIII.

Číslo 12.

Komárno, december 2017

Cena 30 centov

TO SVETLO SVIETI

Pomaly, ale isto sme sa priblížili k záveru tohto roka 2017, významného a bohatého na mnohé zhromaždenia, slávnosti, podujatia pri príležitosti 500. výročia reformácie. Aj čas tohto roku sa však zavŕšil a my sa v plynutí Adventu pripravujeme na príchod najkrajších sviatkov roka. Vianoce sú sviatky, na ktoré sa nesmierne tešia tí najmenší, veď sú aj o daroch. Svojím spôsobom ich prežívajú dospelí. Sú to sviatky pokoja, rodinnej pohody a lásky. Lásky. Pojem *láska* sa v ľudskej reči vyskytuje veľmi často. Láska je námetom pre umelcov, hudobníkov, básnikov, maliarov, režisérov. Ale čo je to láska? Aká je skutočná láska? Sme jej my ľudia vôbec schopní, keď človek človeka raní, zradí, keď, nejedna láska vykazuje prejavy sebeckta? Preto pochybujeme...

Zasa však prišli Vianoce a tie prinášajú radostné evanjelium, že je nad nami ktosi vyšší, mocnejší, a práve taká je aj Jeho láska, vyššia, mocnejšia. A On, náš Boh, nás ešte nad to všetko miloval prvý. Jeho láska, nezištná, nesebecká, bola schopná priniesť tú najťažšiu obeť: „Boh poslal svojho Syna“. Stalo sa to práve v tie prvé Vianoce. Boh, ako to prisľúbil, zostupuje k človeku. V Ježišovi Kristovi vstupuje do ľudských dejín, na cesty, po ktorých ide človek. Tam, kde sa človek rodí, trpí, klesá a znova povstáva, pracuje, bojuje i umiera. Tam prichádza Ježiš. A tam, kde prichádza Ježiš a koná svoje dielo, začína sa nový život, nová prítomnosť. To je evanjelium, radostná zvesť o tom, že Boh je stále prítomný, že miluje, že Jeho láska je bez hraníc. „V Ňom bol život a život bol svetlom ľudí“.

Vianoce sú aj sviatkami svetla. Akoby sa v tomto zimnom období, keď je noc dlhšia ako deň, ľudia pretekali v osvetlení domovov, ulíc, dedín, miest. To svetlo sa odráža, a žiari potom aj v ľudských tvárach. Ale koľko z tohto svetla sa dostane

do ľudských životov, do našich sŕdc? *Ja som svetlom sveta*, hovorí Pán Ježiš. Právě Vianoce budeme mať iba vtedy, ak to svetlo prijmemo do srdca. „*To svetlo svieti v tme, ale tma Ho nepohltila.*“

Opakom svetla je tma. Kým svetlo všetko vyjaví, ukáže v plnej kráse, tma presne naopak, zatieni, prikryje: veci, predmety i ľudské srdcia. Ježiš nás však chytí za ruku a vedie, vedie k nebesiam. Dnes toto vianočné svetlo padá aj na nás a láska Vianoc nám zvierá srdce. Boh nám ponúka svoje svetlo, v ktorom pomínie náš hriech, bieda, smútok i bolesť. Nepotácajme sa, nemotajme sa stále vo vlastnej tme, otvoríme svoje srdcia pred týmto nebeským svetlom. Lebo tieto vianočné sviatky znovu prinášajú a rozsvetujú toto nebeské svetlo nad nami, a iba toto svetlo je schopné osvietiť každého človeka. Nebeské svetlo rozžiarené nad nocou betlehemských polí zahrialo srdcia pastierov, ale mnohí Ho neprijali. Ľud čakajúci na svetlo napokon ostal v tme, lebo v ľuďoch bola veľká tma a zatvrdilosť. Neuznali, že Ho poslal

Otec. V udalostiach prvých Vianoc si svet nevšimol, že teraz sa začína nová doba, kedy Svetlo chce pohltiť tmu. Ale Svetlo napriek tomu začalo žiariť stále silnejšie. „...tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími, tým, čo veria v Jeho meno“.

Prijali sme Ježiša Krista? Aj dnes dostáva cirkev poverenie k službe, aby tí, čo prijali Jeho svetlo, svietili ním ďalej,

iným. Pretože Slovo sa stalo človekom. Nielen Židom. Nielen kresťanom. Ale človekom.

To je to svetlo, ktoré svieti v tme, a žiadna ľudská tma ho nepohltí a nepohltí. To je svetlo Vianoc. To je svetlo, ktoré nám dokáže svietiť nielen dnes, ale každý ďalší deň.

Erika Dékányová

„Sláva Bohu na
výsostiach a na
zemi pokoj ľuďom,
ktorých on miluje“
(Lk 2,14).

Vianočné sviatky môžeme isto pokladať za veľmi významné. V rôznych podobách ich slávia ľudia v mnohých krajinách sveta. V rámci západnej formy kresťanstva sa oslava Vianoc začína už na Štedrý deň (24. december) večernými alebo polnočnými bohoslužbami. Na Prvý sviatok vianočný (25. december) sa zväčša konajú slávnostné bohoslužby. V ich priebehu je kresťanom zvestovaná práve ona dobrá správa o narodení Pána Ježiša.

Počas Druhého sviatku vianočného si zasa mnohí kresťania pripomínajú umučenie diakona Štefana. V rámci východnej formy kresťanstva je slávenie vianočných sviatkov posunuté o niekoľko dní. To je dané použitím nepresného Juliánskeho kalendára. Presný deň narodenia Pána Ježiša dnes vôbec nepoznáme. Doba slávania Vianočných sviatkov bola za dávnych čias určená kresťanskou tradíciou.

Pred tvárou Hospodina

Idem, Ježišu, ale sa potácam, prosím Ťa, podopieraj ma v mojom snažení, lebo bez Teba to nezvládam. Chcem byť Tvojim pomocníkom, pomáhať tam kde sa dá, slúžiť Tebe i svojim blíznym. Len po ceste služby, ktorú si sám prešiel, daj aby sa aj tá moja jej pripodobnila. Sám ma prosím posilňuj v mojich snaženiach v mojej práci na každom poli kde snaha je namierená tým správnym smerom. Ó, Kriste, ty sám mi poskytni dostatok síl aj času, aby som všetky božské zámery ktoré so mnou máš mohol vykonať. Ty sám zariad, aby všetci ktorí majú prísť, aby sa posilnili dúškom s toho Tvojho nápoja milosti a lásky tak urobili, len Teba a svojich blíznym milovali a tak zákon Tvoj naplnili. Milosť a láska, Tá, ktorá premohla hriech aj smrť nech už tu i tam vo večnosti nech je s nami. **Amen.**

Tibor Sabovik

MYŠLIENKY

Kde je ten narodený kráľ židovský?

Aj keď sú Vianoce najočakávanejším obdobím v roku s bohatou a pestrou tradíciou, obsah ich posolstva by sa dal zredukovať do dvoch slov: zjavenie a hľadanie. Už viac ako dvetisíc rokov sa nám zvestuje, že v určenom čase sa Boh zjavil v ľudskom tele, vo Svojom Synovi Ježišovi. Nezjavil sa náhodne, neplánovane, nečakane. Zjavil sa presne v súlade s prorockými predpoveďami od najdávnejších dôb. Zámerom prorokov a iných svedkov starozákonnej doby nebolo ale vykresliť presnú podobu budúceho Mesiáša. Skôr hovorili o jeho poslaní, diele, ktoré raz dôjde svojho naplnenia – bez toho, aby určovali priamo čas a historickú osobu. Preto až dodnes s vianočným evanjeliom súvisí hľadanie. Koho hľadáme? Koho alebo čo hľadáme na Vianoce? Mesiáša vlastných túžob a nenaplnených prianí? Príležitosť oddýchnuť si v kruhu najbližších? Stratené detstvo, kedy Vianoce boli najkrajšie?

O pastieroch na prvé Vianoce v Lukášovom evanjeliu čítame, že keď sa stali svedkami nečakaného zjavenia a dostali znamenie, vydali sa hneď na cestu. Neomylné. Až by sa skoro dalo povedať, že na istotu. Dokonca je o nich povedané, že sa ponáhľali. Ako keby sa niečo mohlo zmeškať, nestihnúť, znamenie nebudaj stratit' moc...

Trochu inak to bolo s mudrcami v Matúšovom evanjeliu. I im bolo dané zjavenie. Keďže išlo o zbožných intelektuálov, snád' veci podrobnejšie skúmali, prepočítavali, vyhodnocovali. Znovu a znovu skorigované údaje zadávali do systému. Tiež chceli mať istotu. „Navigácia“ však, ktorú

si starostlivo nachystali, fungovala iba po Jeruzalem. Ešte že sa dostali aspoň do hlavného mesta. Tu sa už predsa nestratia. Na kráľovskom dvore im určite bude vedieť niekto povedať, „kde je ten narodený kráľ židovský...“ (Mt 2,2).

Prvé Vianoce sa napokon pre hľadajúcich mudrcov len-len, že neskončili dramaticky. Svojou zvedavou otázkou nepríjem-

tradíciu na okraji diania – žiaľ, i to tvorí neodmysliteľnú súčasť vianočného evanjelia. A možno nielen na prelome leto-

počtov. Otázku: „kde je ten narodený kráľ židovský...“ sa totiž pripravený i nepripravený svet pýta v každej dobe, vrátane našej dnešnej. A na koho iného sa má obrátiť, ak nie na cirkev, ktorá z top očakávanej udalosti dejín má svoj najvlastnejší program. Kde nájdeme narodeného Kráľa na prvé Vianoce? On síce pred svojím nanebovstúpením povedal učeníkom: „A hľa, ja som s vami po všetky dni“. Smeieme s Ním počítať.

Môže byť ale hľadajúcimi medzi nami naozaj nájdený?

Ján Semjan

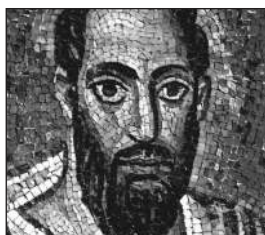

Keď uvideli hviezdu, naplnila ich veľmi veľká radosť

(Mt 2,10).

ne zaskočili nič netušiacu elitu vyvoleného národa. Priamo v lone pravej viery. Zdesená cirkev so svojou mnoho storočnou

V čom by som mal reformovať svoje myslenie a postoje?

Keby som ovládal všetky reči sveta a vedel hovoriť vznešene ako sám anjel, ale nemal by som lásku, moje slová by boli iba prázdny zvuk ako dunenie zvonu alebo rinčanie kovu. A keby som sa mohol honosiť, že mojimi ústami hovorí Boh a že poznám všetky tajomstvá a keby som mal takú veľkú vieru, že by som mohol aj vrchy prenášať, ak by som nemal lásku, nebol by som ničím. A keby som rozdal všetok svoj majetok, ba keby som sa dal pre vieru aj upáliť, a pritom by som to robil bez lásky, nič by mi neosožilo. Láska sa vie so všetkým vyrovať, jej viera, nádej a vytrvalosť sú nevyčerpatelne (1Kor 13,1-3.7).

Apoštol Pavol, narodený v Tarze

Nemá cirkev nejaké slovo od Pána ohľadom toho, kolko veriaci dlhuje Bohu? Alebo inak, kolko dlhuje cirkvi reprezentujúcej Boha? Áno, má.

Veriaci, pretože je skutočný veriaci, vie veľmi dobre, že dlhuje Bohu všetko: „Ak by som bol hladný, nepovedal by som to tebe, veď môj je svet so všetkým, čo je v ňom“ (Žalm 50,12). Boh má prvotný nárok podľa vlastníckeho práva na všetko, čo každý z nás volá svojím vlastným. Volanie žalmistu, „Čím sa odmením Hospodinovi za všetky Jeho dobrodenia voči mne?“ (Žalm 116,12) môže byť úplne zodpovedané len vyznaním: všetko, Pane, je Tvoje!

Ba čo viac, Boh dáva, aby Jeho poslušné deti mohli dávať: „A Boh má moc vo všetkom rozhojniť pri vás svoju milosť, aby ste vo všetkom mali vždy dostatok všetkého (pre seba), aj nadbytok pre každý skutok“ (2Kor 9,8). Nevieme prísť bližšie k nejaké miere toho, „kolko“ dlhujeme Pánovi?

Najstaršie meradlo toho, kolko veriaci dlhuje Bohu, je desiatok, desatina z toho, čo nám dáva Boh. Izraeliti boli povinní dávať Levitom desatinu z úrody ich pôdy, ich stromov, ich čried. A každý tretí rok desiatok – pravdepodobne ďalší desiatok – mal byť rozdelený cudzincom a chudobným (3Mojž 27,30–33; 5Mojž 12,5–18).

Navyše, Pán vyžadoval „obete“ svojho ľudu dvoch základných typov: obeť za hriech a obeť vďaky. Prorok Malachiáš obvinil Izrael z okrádania Boha odopieraním oboch desiatkov a obetí: „Či smie podvádzat človek Boha, keď vy podvádzate mňa? Vy sa však spytujete: Ako Ťa podvádzame? Desiatkami a pozdvihovanými obetami. Zasiahnutí ste kliatbou, a predsa ma podvádzate – vy, celý národ! Prinášajte celé desiatky do pokladnice a v mojom dome bude poživéň; vyskúšajte ma týmto – vraví Hospodin mocnosť: Či vám neotvorím okná nebies a nevylejem na vás až nadbytok požehnaní!“ (Mal 3,8–10).

Nie je žiaden náznak v Písme, že by Pánova požiadavka nad starozákonnou cirkvou nebola platná aj pre novozákonnú cirkev. Ani tu nie je žiaden náznak, že čokoľvek, čo by sme dali niekde inde, mohlo byť takpovediac „počítané“ do desiatku, ktorý dlhujeme Pánovej cirkvi. Naopak, Pavol určil ešte vyšší štandard, obzvlášť pre tých, ktorí sú bohato požehnaní: „Nech si každý z vás v prvý deň po

sobote odloží, čo by mohol usporiť, aby sa zbierky nerobili vtedy, keď prídem“ (1Kor 16,2). Čím štedrejší Boh, tým štedrejší my!

Je potom Boh potešený našou štedrosťou? Skutočne: „Každý tak, ako si umienil v srdci: Nie s nevôľou alebo z donútenia, lebo ochotného darcu miluje Boh“ (2Kor 9,7b).

Je tu však ešte jedna vec, ktorú treba spomenúť, ktorá sa týka otázky toho, „kolko“ dlhujeme Pánovi a Jeho cirkvi.

Je nám predstavená v známom príbehu zaznamenanom v evanjeliu podľa Marka aj Lukáša: „Ježiš si sadol oproti chrámovej pokladnici a pozoroval, ako do nej ľudia hádzajú peniaze. Mnohí majetní dávali veľa. Tu prišla jedna chudobná vdova a vhodila dve drobné mince, dovedna kvadrans. Zavolať si učeníkov a povedal im: Amen. Hovorím vám, že táto chudobná vdova dala viac ako všetci ostatní, ktorí hádzali do pokladnice. Všetci tam dali zo svojho prebytku, ona však pri svojej chudobe dala všetko, čo

štedrí. A Pán prijíma každý dar ako investíciu do neba. Všetko toto je pravda. Nech budú vždy uznávaní tí, ktorí sú štedrí. Avšak keď sa pýtame „kolko“ dlhujem z Pánovej práce v Jeho cirkvi a pre blízkych, potom konečne dochádzame k Pánovej vlastnej miere toho, kolko skutočne dávame, povedzme, v porovnaní s druhými. A potom Jeho učenie je jasné: ten dáva najviac, z pohľadu neba, kto si v porovnaní s druhými necháva najmenej. Ten dáva najmenej, z pohľadu neba, kto si necháva najviac v porovnaní s druhými.

Ak sa nad tým zamyslíme, všetko toto vyplýva v prvom rade z faktu, že všetko, čo máme, je Božie. To, čo dávame, On nám dal na to, aby sme sa s tým zdieľali; to, čo si ponecháme, je stále Jeho, nie zdieľané.

Biblia kráľa Jakuba označuje dar chudobnej vdovy ako „dva haliere“, najmenšie hebrejské mince. Od halierov k miliónom sa to môže zdať iné z pohľadu Boha a z nášho – a z darcovho! Toto je

dôležité pre diakonov – a ostatných – na zapamätanie.

Apoštol hovorí: „Neúnavne konajte dobro, lebo ak neochabneme, budeme žať, keď príde čas“ (Gal 6,9).

V ťažkých časoch nech si diakoni naberú povzbudenie pri uvedomovaní si toho, že v tichosti a všade okolo nás sa prejavuje diakonická služba, videná neunavujúcim sa okom

Božím, aby bola odmenená v čase, keď už nebude dnes: „Ktokoľvek vám podá pohár vody, pretože patríte Kristovi, amen, hovorím vám, nepríde o svoju odmenu“ (Mk 9,41). Odmenu-nesúca služba nie je mimo dosahu nikoho. Avšak odplatu-vyhľadávajúca služba riskuje, že dostane všetku chválu skôr od ľudí ako od Boha.

Božie varovanie je jasné: „Dajte si pozor, aby ste neprejavovali svoju zbožnosť pred ľuďmi len preto, aby vás obdivovali, lebo nedostanete odmenu od vášho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Mt 6,1).

Preložil: **Pavol Gurbal**

(Zdroj: www.tenth.org)

mala na svoje živobytie“ (Mk 12,41–44). Týmto povolaním svojich učeníkov, ktorí reprezentovali Jeho cirkev, k sebe, Pán chce, aby sme pozorne sledovali, čo nám chce povedať. A čo nám má povedať?

Je to toto: Boh meria množstvo toho, čo dávame porovnaním s tým, čo si necháme pre seba. Vdova dala najviac preto, lebo si nenechala nič. Ostatní dali menej, pretože si ponechali viac.

Toto nie je príjemná pravda na počutie. Obzvlášť nie pre tých, ktorí si o sebe myslia, že sú veľmi štedrí, lebo ich dary sú bohaté, a ktorí očakávajú, že cirkev a Pán si budú myslieť to isté. O tomto ale nesmie byť pochyb: Pán miluje ochotného darcu. Pán očakáva od tých, ktorých On bohato požehnal, že budú bohato

Reformácia znamenala revolúciu, ktorá sa dodnes spája predovšetkým s Martinom Lutherom a Jánom Kalvínom. Stali sa výraznými osobnosťami, ktoré ovplyvňujú náš život viery dodnes. Kniha *Kardinál a reformátor* ich prirovnáva k Tomášovi Akvinskému či Ignácovi z Loyoly, učencom a obnovovateľom rímskokatolíckej cirkvi. Luther a Kalvín nám dodnes prinášajú riešenia pre správne a zbožné pochopenie Božej vôle v Kristovi. Kniha uvádza: „*Luther a Kalvín si boli vedomí, že prevracajú tisícročný kňazský poriadok i vieroučný, bohoslužobný a mravný. Dotýkali sa základov univerzálnej tradície, ktorá umiesila v istom zmysle západoeurópsku civilizáciu. Popreli nároky rímskej cirkvi byť neomylnou a spoľahlivou autoritou na cestách viery i mravnosti*“.

Dielo oboch reformátorov nastavilo nový spoločenský stav. Rímska cirkev si zakladala na tradíciách, ktoré dobre Luther aj Kalvín poznali. Rozšírilo sa uctievanie svätých, ich učenia a ostatkov. Cirkev sa neúmerne obohacovala na úkor bedárov a rada preberala opraty svetskej moci. Reformátori horlivo študovali Písmo, keď bolo treba, argumentovali, bránili sa Božím slovom. Postavili sa voči veľkej presile, ale neboli sami. Popri tom o svoje postavenie zápasil pápež s cisárom, blížilo sa turecké vojenské ohrozenie. Ešte k tomu reformácia!

Ako zvládnuť Vianoce osamote?

Sviatky sú dôležitou súčasťou nášho života, ktoré naše všedné dni rozžiaria a preniknú radosťou a pokojom. Je to obdobie stretávaní, návštev, pohostení. Vo všeobecnosti sa za najkrajšie sviatky považujú Vianoce, ktoré sú v mysli ľudí ešte väčšmi spojené s rodinou a príjemnými pocitmi. Je to preto zároveň aj najsmutnejší sviatok pre tých, ktorí svoju rodinu nemajú blízko, nemôžu s nimi tráviť týchto pár dní, alebo stratili blízku osobu.

Osamote je všetko ťažšie, či je niekto sám fyzicky, lebo nemá nikoho nablízku, či osamote medzi ľuďmi, lebo sa cíti byť nedôležitý, odstrčený. V pozadí je vždy to, že potrebujeme cítiť lásku a lásku prejavovať.

Ale čo, keď je niekto sám, keď nie je od koho cítiť a komu lásku prejavovať? Čo teda môže naplniť Vianoce, aby tieto sviatky neboli smutné ani vtedy, keď je človek osamote?

Čo prežívali vtedy veľikáni reformácie Luther s Kalvínom, vystihujú slová: „*Museli byť vo svojom svedomí istí, že pred zvrchovaným Božím fórom obhája svoje kroky. Ešte viac boli zrejme vo svojej duši pod takým tlakom, že mlčať pre nich znamenalo zradiť Pána nebies a zeme*“.

Reforma cirkvi je veľká zodpovednosť pred Bohom a pred ľuďmi, reformátori museli mať pevné presvedčenie viery, že musia niečo urobiť. Dostali sa pod tlak vplyvných neprajníkov a často boli v nebezpečenstve, ale aj v ohrození života. Ich cesta smerovala už len dopredu a Boh im dal aj mnohých ochrancov. Konali presvedčivo, úprimne a veľmi obetavo. „*Akú radu dávali zmätenému ľudstvu? Aké poslanstvo mu zvestovali a aký program predkladali pre obnovu cirkvi a pre budovanie nových mravných a vzdelanostných príkazov? Bolo ich poslanstvo dost mocné, aby prebudilo ľudské svedomia a postavilo ich pred tribunál samého Boha? Bolo vyznanie ich viery pravdivejšie a správnejšie než vyznanie starej cirkvi? Dnes vo svetle štyroch až päťsto rokov sa javí reformácia i zodpovednosť jej predstaviteľov v inom svetle než v dobe, keď boli prednášané prvé bojové výzvy proti babylonskej neviestke vo svätyni chrámu*“.

Reformácia znamenala určitú zmenu aj pre katolícku cirkev, ktorá sa pustila do misie vo svete, viac sa zdôrazňovala napríklad osobná zbožnosť. Pre protes-

tantov je dnes samozrejme napríklad denné čítanie Božieho slova v zrozumiteľnom jazyku či prijímanie večere Pánovej v chlebe a víne. „*Kalvín nadviazal na Luthera, vybuďoval osobitý cirkevný spoločenstvo so zvláštnou náplňou viery a životnej disciplíny. Tento ženevský reformátor nesie pred Bohom i dejinami zodpovednosť za skutočnosť, že vedľa luterského protestantizmu žijú európske a americké krajiny svoj zvláštnym náboženským životom a majú svoje civilizačné a politické ideály. Pokúšal sa síce po celý život o jednotu protestantizmu, ale treba povedať, že nikto z reformačných osobností neho nel a nepracoval v tej miere pre zjednotenie evanjelických cirkví*“.

Zobrať na seba zodpovednosť je veľká vec, viesť iných ľudí k pravde môže len ten, kto sám je o nej hlboko presvedčený. Ženeva Jána Kalvína sa stala mestom, kde sa denne kázalo Božie slovo a nástojilo sa na jeho uplatňovaní v každodennom živote. Niektorí to chválili, iní sa razantne stavali proti tomu. Kalvín dôrazne vyžadoval podriadenosť Bohu, bol prísny aj k sebe. Z celej sily tvoril a pracoval až dokonca svojho života. Životnú disciplínu pokladal za silu reformácie. Dokázal, že kresťanská viera môže všetko meniť k lepšiemu, ale musí sa za to prevziať zodpovednosť hlavne pred Bohom.

Juraj Gajdošoci

väčšiu lásku. Skúsme sa na chvíľku sústreďiť na Neho, na Ježiša Krista, a nie na seba, na svoj žiaľ, na svoju samotu! Nechajme, aby nás On obdaril najväčším darom, svojou láskou, sebou samým. On je prameňom radosti, len s Ním môžu byť sviatky radostné a veselé, po čom tak túžime.

„*Poslal ma hlásať radostnú zvesť chudobným, obviazať rany tým, čo majú skrúsené srdce, zvestovať slobodu zajatcom a väzneným prepustenie*“
(Iz 61,1b).

(Jn 3,16). Lásku teda môžeme prežívať, keď sa sústreďíme nie na to, čo a komu môžeme darovať my, ale na to, čím sme obdarení. Dostali sme najväčší dar, naj-

„*Ježiš moja radosť, mojej viery žiadosť i jej splnenie. V Jeho prítomnosti mier sa srdca zhodí, mizne súženie!*“ (339. pieseň).

Aranka Csonthó

Pri príležitosti 500. výročia reformácie sa v našej Generálnej cirkvi uskutočnil spomienkový deň v Rimavskej Sobote, ktorého úvodná bohoslužba sa začala v reformovanom kostole v Rimavskej Sobote pozdravom synodného radcu **Loránta Rákosa**. Na podujatí, na ktorom bolo prítomných približne 900 veriacich, sa zúčastnilo Predsedníctvo Generálneho konventu (biskupi a generálni kurátori cirkvi Karpatskej kotliny), ďalej bol prítomný zastupujúci štátny tajomník **Csaba Latorcai**, ministerský delegát **Károly Hafenschner**, košický hlavný vyslanec Maďarska **Attila Haraszti**, evanjelický biskup **Milan Krivda**, z Česko-bratskej cirkvi **Daniel Ženatý** a synodný kurátor **Vladimír Zikmund** a umelecký sochár **Péter Gáspár**.

Božie slovo na bohoslužbe zvestoval **István Szabó Bogárdi**, duchovný predseda Synody Maďarskej reformovanej cirkvi. Vo svojej kázni medzi iným upriamil pozornosť poslucháčov na dôležitosť zvestovania evanjelia, na to, že „otázkou nieje, či si vo vlastných kruhoch uchránime zvesť evanjelia, ale to, či sa poslušne odovzdáme Pánovi Ježišovi Kristovi, aby evanjelium spásy mohlo dôjsť k mnohým: doma na Slovensku, v Karpatskej kotline, na celom svete.“

Po bohoslužbe sa uskutočnila vysviacka tých piatich duchovných – **Éva Mátyás**, **Kludia Takács**, **Gábor Lórcincz**, **Viktor Molnár** a **Szilárd Haris** –, ktorí vlani a tohto roku v septembri úspešne absolvovali skúšky duchovenskej spôsobilosti, ukončiac tak proces svojej teologickej prípravy. Prísahu zložili do rúk zástupcu biskupa **Róberta Géresiho** a exmítačný príhovor mal generálny kurátor **Vince Fekete**. Vysvätených duchovných požehnal slovom Božím biskup **László Fazekas** a štyria seniori.

Ako uznanie zásluh na napredovaní života cirkvi a životnej cesty, plynúcej v službe Bohu, tohto roku bola po druhýkrát odovzdaná cena Istvána Palóczy Czinkeho, o ktorej prisúdení rozhodli synodáli na jar tohto roku. V tomto roku ju získal emeritný biskup **Géza Erdélyi** a reformovaný duchovný na dôchodku z Holandska **Harm Jan Boiten**, ktorý – medzi iným – nosieval v uplynulom režime Biblie pre našu cirkev aj cez prísne hranice. Ich život a prácu ocenil generálny kurátor **Vince Fekete**, potom obaja ocenení vyjadrili svoju vďačnosť za udelenú cenu.

Duchovní, ktorí odišli do dôchodku.

Na bohoslužbe vyslovil biskup **László Fazekas** vďaka duchovným, ktorí odišli do dôchodku vlani, resp. v tomto roku: duchovnému z Tekovských Lužian **Pálovi Kisovi**, duchovnej z Farnej **Ilone Kiss**, ako aj duchovnému z Nových Zámok **Sándorovi Nátekovi**. Keďže **Erzsébet Szabó** a **Lajos Kuczy** sa na bohoslužbe nemohli zúčastniť, za ich službu sa poďakujú neskôr.

List premiéra **Viktora Orbána** prečítal zastupujúci štátny tajomník Úradu vlády **Csaba Latorcai** a biskup Sedmohradského reformovaného dištriktu **Béla Kató** pozdravil zhromaždených v mene Generálneho konventu.

Po bohoslužbe pokračoval spomienkový deň odhalením pamätníka vyznavačov. Pri pamätníku galejníkov, ktorú zhotovil ume-

lecký sochár, žijúci v Bratislave a pochádzajúci z Bátorových Kosíh **Péter Gáspár**, mal príhovor ministerský funkcionár zodpovedný za pomoc pri práci Komisie zriadenej pri príležitosti pamiatky reformácie **Károly Hafenschner**. Pripomenul, že z vytrvalosti a vernosti galejníkov môžeme čerpať silu aj v tomto, iným spôsobom ohrozenom svete. Upriamil pozornosť aj na skutky admirála de Reuytera. Povedal, že galejníkom dal dôstojný odev a keď videl, že sú medzi nimi reformovaní aj evanjelici, lúčil sa s nimi: „Hľa, vidíte, zašliape vás spoločný nepriateľ a zaobchádza s vami rovnako zle, ak vy namiesto porozumenia súťažíte medzi sebou.“ Potom **Károly Hafenschner**, **László Fazekas**, **Vince**

Harm Jan Boiten reformovaný duchovný na dôchodku a Géza Erdélyi emeritný biskup.

Fekete a umelecký sochár **Péter Gáspár** odhalili pamätník, vyrobený z bieleho macedónskeho mramoru, vážiaci 3,2 tony. Báseň **Mihálya Tompu** pod názvom *Modlitba galejníka* predniesla študentka Reformovaného gymnázia **Mihálya Tompu** **Eszter Réka Nagy**.

Niekoľko metrov od pamätníka sa nachádza „Csillagház“, ktorý bol postavený za 14 mesiacov. Predstavil ho hlavný synodný radca **Sándor Molnár**. Povedal, že presne pred 4 rokmi **Viktor Orbán** povzbudzoval vedenie našej cirkvi, aby malo odvahu snívať veľké sny. Toto povzbudenie spustilo takú vlnu plánovania a budovania v našej cirkvi, ktorej vplyv bude viditeľný počas ďalších nasledujúcich desaťročí. Rad-radom sa rekonštruovali kostoly, fary, školy, boli postavené nové kostoly, priestory na zhromažďovanie. Na viac než 20 miestach sa otvárajú materské školy a jasle. V Rimavskej Sobote prebiehala vnútorná rekonštrukcia dávnejšie zakúpeného súkromného domu. Vďaka podpore Maďarskej vlády sa za uplynulých 14 mesiacov mohla uskutočniť nielen vnútorná rekonštrukcia, ale mohla byť postavená aj nová časť budovy, a tak vznikol „Csillagház“.

Tento komplex má rozlohu viac ako 1800 metrov štvorcových. V pôvodnej budove sa nachádzajú výstavné priestory a kancelárie Vedeckých zbierok našej cirkvi. V prechodovom priestore vytvorili jedáleň a kuchyňu. Na prízemí novej časti budovy dostala miesto veľká konferenčná sála, rokovacia miestnosť strednej veľkosti a viacero kancelárskych priestorov. Na ďalších poschodiach očakáva hostí 24 prevažne dvojposteľových izieb. Budovu odovzdali svojmu účelu biskup **László Fazekas**, generálny kurátor **Vince Fekete** a hlavný synodný radca **Sándor Molnár** slávnostným prestrihnutím pásky.

Spomienka na 500. výročie reformácie sa skončila prednáškou pod názvom *500 rokov v 50 minútach*, na ktorej poltisícročnú cestu reformácie predstavili prednášajúci Katedry historických vied Reformovanej teologickej fakulty Univerzity **Jánosa Selyeho**: dekan **Attila Lévai**, prodekan **Alfréd Somogyi** a tajomník Teologického inštitútu **J. Calvina** **Zsolt Czinke**.

Ibolya Iski

Už tradične prvým augustovým týždňom patria letné biblické tábory, ktoré organizujeme na chate Borda v oblasti Dargova, v oblasti Slanských vrchov, pod záštitou Carmel centrum n.o. Prvý turnus trval 6 dní a toto leto sa na ňom zúčastnilo 48 dorastencov a mládežníkov vo veku 11 až 18 rokov. Druhý turnus bol určený pre 5 až 12-ročné deti, ktorých sme mali až 54. Hlavná téma: *Srdce na dlani*, niesla v sebe život Onezima z listu Filemonovi. Počas týždňa sme v jednotlivých témach spoznávali nielen jeho život, ale aj situácie a ľudí, ktorí mali niečo podobné práve s Onezimom.

Hlavnou myšlienkou prvej témy bolo, ako Pavol a Silas nasledovali pána Ježiša a dostali sa do väzenia. Bola reč o obrátení Pavla, že sa treba občas zastaviť na cestách, pýtať sa po chodníkoch vekov, ktorá je tá dobrá cesta, a chodiť po nej. Rozprávalo sa o dobrej povesti. Keď s Pánom Ježišom žijeme, tak sa môžeme k tomu obrazu približovať. Treba hľadať, ako ochrániť druhých, ako im pomáhať. Niesla sa téma o prosbe Abraháma za Lótu, kde bol Ab-

rahám ten, ktorého viera v Hospodina sa prejavila prihováraním za svojho synovca. A rozoberali sme aj podobenstvo o márnratnom synovi z pohľadu mladšieho syna a druhý deň sme pokračovali v príbehu o synovi, ktorému otec odpúšťa a bezpodmienečne ho prijíma k sebe ako syna. Tak, ako prijal otec syna, tak ide náš Otec v ústrety aj tebe. Každá z tém bola obohatená o piesne, scénky a samozrejme nesmeli chýbať ani zhudobnené veršičky. Počas týždňa dorastencov čakali rôzne hry a aktivity (športové zdatnosti, hudobný workshop, kreatívne zručnosti, výroba slaných aj sladkých dobrôt, výroba lukov a výučba strelby, vychádzky a túry.)

Veríme, že všetci, ktorí sme sa zúčastnili na tomto tábore, budeme mať len tie najlepšie spomienky na týždeň plný radosti, smiechu, ale hlavne Božej lásky a blízkosti. Sme vďační všetkým, ktorí sa podieľali na príprave tábora. No najmä Bohu za Jeho ochranu a požehnanie tohto spoločného času.

Kristína Dekányová a Jakub Slávik

Posviacka obnoveného kostola

Dňa 24.9.2017 sa konala posviacka obnoveného kostola v Lúčkach pri príležitosti 70. výročia od založenia a posvätenia jeho základného kameňa.

Posviacku vykonal brat zástupca biskupa **Ján Semjan**. Prvý kostol reformovanej cirkvi v Lúčkach bol pri oslobodzovaní Lúčok v roku 1944 úplne zničený, a keďže nebolo možné opraviť ho, začalo sa s výstavbou nového kostola. V tom čase pôsobil v zbere brat farár **Andrej Mafašik**. Základný kameň nového kostola posvätil dňa 14.9.1947 biskup **Ján Tomašuľa**. V roku 1949 farár Mafašik odišiel na farnosť do Barce pri Košiciach a prišiel do zboru farár **Juraj Mikloš**, ktorý sa okrem duchovného života zboru venoval aj výstavbe nového kostola a novej farskej budovy. V roku 1953 boli ukončené murárske práce, zhotovená a prikrytá strecha nového kostola. V roku 1958 bola dokončená veža kostola a do nej osadené dva zvony. V roku 1962 bol zakúpený krásne znejúci nový organ a na 50. výročie od posvätenia základného kameňa bol kostol obnovený zvnútra i zvonku. Brat farár **Juraj Mikloš** dňa 17.4.2005 odišiel na zaslúžený dôchodok. Po ňom nastúpila do zboru ako kapláňka **Erika Géciová** (toho času **Šrojtová**).

Zvláštnosťou tohto kostola je, že pod celou plochou kostola je suterén, v ktorom sú zborové priestory. Pre nedostatok finan-

cií suterén kostola nebol dokončený a dlhé desaťročia v ňom stála spodná voda. Od roku 2007 sa začalo s postupnými prácami na obnove priestorov suterénu kostola. Vďaka iniciatíve brata kurátora zboru **Eduarda Baláza**, sponzorom a členov cirkevného zboru sa začalo s postupnými prácami. Na kostole sa stále intenzívne pracovalo. V posledných rokoch striedavo aj na fare. Pri príležitosti 70. výročia od založenia a posvätenia základného kameňa kostola boli s Božou pomocou priestory suterénu kostola dokončené a nanovo urobená aj celá vonkajšia fasáda kostola. Sme Bohu veľmi vďační, a vďační všetkým, ktorým Pán otváral srdcia pre zdieľnosť a oferu i akúkoľvek pomoc pre dokončenie tohto diela na česť a slávu Božieho mena a nám na spásu. Nech je Božie meno vyvýšené odteraz až naveky!

Erika Šrojtová

Reformačná slávnosť v Michalovciach

Reformovaný kostol v Michalovciach sa stal 8.10.2017 miestom pozhnanej reformačnej slávnosti. Slávnosť organizovalo vedenie michalovského seniorátu v úzkej spolupráci s reformovaným michalovským zborom. Finančne výnimočnú reformačnú udalosť podporila Generálna cirkev v rámci podpory oslavy 500. výročia Reformácie.

Celú kresťanskú slávnosť vhodným slovom sprevádzala seniorka michalovského seniorátu **Erika Dekányová**. O veľkom významu Božieho slova pre život každého človeka podnetne kázal zástupca biskupa **Ján Semjan**. Profesor **Peter Kónya**, rektor Prešovskej univerzity, nám pútavo priblížil kalvínsku reformáciu na dnešnom východnom Slovensku. Slávnostnú chvíľu okráš-

lil spev spevokolu z Lastomíra, ku ktorému ochotne pridali svoje hlasy členovia evanjelického spevokolu Peniel. Svojim spevom ďalej ozdobil reformačné chvíle miestny spevokol Soli Deo glória. V peknom závere nasledovalo slávnostné otvorenie expozície historickej reformačnej literatúry. Význam samotnej expozície vo svojom príhovore podčiarkol jej nadšený zriaďovateľ, kurátor domáceho zboru **Jaroslav Bánoci**. Na tomto diele s ním významne spolupracoval kantor tunajšieho zboru **Stanislav Kasinec**. Predstaviteľ verejnej správy, zástupca primátora mesta Michalovce **Benjamín Bančej** pripomenul význam reformácie pre vývoj vzdelanosti či kultúry a spoločenských pomerov na našom území.

Po záverečnej piesni už nasledovalo pohostenie, na ktoré boli pozvaní všetci účastníci slávnosti.

Juraj Gajdošoci

Keď slnečné dni vystriedajú dlhé tmavé večery, možno niektorí z vás uvažujú nad tým, ako ich stráviť. Mám pre vás návrh, ako sa dá spojiť príjemné s užitočným.

Háčkované kurzy vedie v našej kaviarni Carmel Café Lucka už viac ako rok. Takmer každý mesiac príde s novým nápadom, ktorý vie zaujať aj potešiť. Nápad háčkovať chobotničky pre srdiečkové detičky bol ale trochu iný. Svojou tvorbou potešíť niekoho iného, to bola výzva, ktorú sme nijako nedokázali odmietnuť.

Aby ste rozumeli, o čom projekt je, tak Vám ho stručne priblížim. Niekedy v roku 2013 sa v Dánsku na novorodeneckom oddelení zaoberali problémom, ako predčasne narodené deti v inkubátoroch upokojiť a zároveň znížiť riziko, že si novorodenci pri pohyboch povytiahnu či uvoľnia zavedené katétre a hadičky. Všimli si, že bábätká, držiac v ruke chápadielka vlnených chobotničiek, nápadne pripomínajúce pupočníkovú šnúru, sú pokojnejšie, majú stabilnejší pulz, krvný tlak aj dýchanie. Nápad sa začal rýchlo šíriť do celého sveta. Dnes už tento projekt podporujú dobrovoľníci aj u nás. Za pár mesiacov sme v Carmel centre n.o. zozbierali

viac ako 50 uháčkovaných chobotničiek, ktoré čakala cesta do Bratislavy, kde ich mali umiestniť podľa potrieb a žiadostí nemocníc. V rovnakom čase nás ale kontaktovala aj pani primárka novorodeneckého oddelenia Michalovskej nemocnice, a požiadala nás o pomoc pri dodávke chobotničiek pre tieto oddelenia. Preto sme sa rozhodli, že chobotničky, ktoré sme uháčkovali s pomocou dobrovoľníčok na našich kurzoch, venujeme priamo týmto oddeleniam v Michalovskej nemocnici. S Luckou sme ich odovzdali priamo na detskom oddelení 13. októbra 2017 a dohodli sme sa na ďalšej dodávke chobotničiek.

Srdiečkové chobotničky sú vyrábané zo 100 % bavlneného vlákna, dajú sa prať aj sterilizovať. V záujme detí je, ak si takto použitú chobotničku môže každé vziať nakoniec domov. Preto dopyt po chobotničkách naďalej rastie. Ak máte chuť zapojiť sa do tohto nádherného projektu, obráťte sa na nás. Chobotničky podľa návodu uháčkuje aj začiatočník. Finančne nám tento projekt pomohol podporiť aj príspevok zo Všeobecného fondu našej cirkvi.

Zuzana Némethová

Slávnostné služby Božie

Dňa 15. októbra sa v reformovanom kostole v Trstenom pri Hornáde uskutočnila slávnostná bohoslužba pri príležitosti 500. výročia reformácie a 127. výročia postavenia kostola.

Reformovaní si chceli pripomenúť reformačných dejateľov, ktorí nám tu zanechali početné duchovné i hmotné výdobytky. Slávnostnú bohoslužbu otvoril svojím hudobným vystúpením a prednesom mandolínový súbor Rjabinuška, v ktorom účinkujú aj členky nášho zboru. Pod vedením **Ireny Urbanovej** zaznelo päť skladieb a tri dojímavé básne. Slovy 133. žalmu, dakovaním Hospodinovi a všetkým prítomným za účasť, privítala spoločenstvo kurátorka zboru **Danica Šeňová**. Zborová kaplanka **Andrea Korečková** čítala z *Iz 25,1–8* a spoločenstvo podporila vrúcnu modlitbou a prosbou za zdar podujatia. Ako hostujúceho kazateľa sme mali možnosť počuť kaplána **Samuela Kneža** výkladom

textu *Rím 12,1–8*. Príhovory a pozdravy hostí otvoril farár ECAV **František Korečko**, a to spevom hebrejskej piesne „*Hľa, aké dobré, aké milé je to*“. Rímskokatolícky kňaz trstenskej farnosti **Jozef Gamrat** dojímavo ocenil príkladné spolunažívanie kresťanov oboch vierovyznaní v obci. Zástupca biskupa a administrátor nášho cirkevného zboru **Ján Semjan** vysvetlil aktivity a úsilie reformátorov Martina Luthera a Jána Kalvína v dobe ich pôsobenia. Starosta obce **František Bartko** nás v krátkosti previedol dejinami obce. Kaplanka zboru prispela poznatkami z cirkevných kroník, zápisov a informovala prítomných o aktivitách, ktoré pomohli zveladiť interiér a exteriér za posledné dva roky, a na znak vďačnosti za všetko úsilie odovzdala prítomným hosťom a aktérom pamätné listy. Deti a mládež cirkevného zboru prejavili hosťom vďačnosť odovzdaním kvetinových darov. Po skončení bohoslužby nasledoval obed.

Danica Šeňová

Slávnostné seniorátne stretnutie

Ďalšie seniorátne stretnutie, ktoré sa týkalo 500. výročia reformácie, sa konalo 22. októbra 2017 v Trebišove.

Úvodné slová patrili miestnej farárke **Žanete Knežovej**. Po nej prevzala konferovanie sestra **Valika Valovská**, aby privítala hostí: biskupa našej cirkvi **László Fazekasa**, generálneho kurátora **Vince Feketeho**, zástupcu biskupa **Jána Semjana** a farára ECAV **Mareka Semku**.

Po spoločne zaspievanej piesni dostal slovo ako prvý brat biskup, ktorý na základe textu *Ef 2,8* pripomínal aktuálnu tému re-

formácie. V príhovore vyzdvihol jej význam a otázkou z jeho strany bolo, či je to len výročná udalosť, alebo to pre nás znamená niečo duchovné. Následne sa predstavil tušický spevokol. Brat farár ECAV **Marek Semko** vo svojom príhovore predstavil reformátora Martina Luthera v jeho životopise.

Hudobná skupina Krídla, ktorá nás sprevádzala programom, sa teraz predstavila mládežníckymi piesňami. O reformácii a ďalších reformátoroch mal výklad brat farár **Ján Semjan**. Bližšie opísal životy a prácu Johna Wicliffa a Ulricha Zwingliho.

Záverečné slová patrili bratovi seniorovi **Jurajovi Breckovi**. Napokon nechýbalo ani pozvanie na občerstvenie. **Tibor Bajus**

500. a 5. výročie v Rozhanovciach

Rok 2017 je pre dcérocirkevný reformovaný zbor v Rozhanovciach významný. Jednako ako pre celú cirkev výročie reformácie, tak teraz aj 5. výročie vysviacky novopostaveného kostola. Rovnako významnou udalosťou je to aj pre veriacich evanjelickej cirkvi, lebo je to spoločne postavený chrám.

Prvé slová kázne k prítomným adresoval brat farár ECAV **František Korečko**, ktorý kladne hodnotil spoluprácu dvoch konfesií. Na základe príkladu o colníkovi a farizejovi z Písma rozoberal náš vzťah k návšteve kostola: z akého podnetu tam ideme, a či odchádzame z neho ospravedlnení. Slovy textu z Písma, *Rím 8,36–39* sa príhovorela kaplanka reformovanej cirk-

vi sestra **Andrea Korečková**. Svojimi slovami smerovanými k reformácii otázne poukázala na to, či sme dost' odvážni priznávať sa k viere, k Bohu či k reformácii. Brat farár **Marián Hamari** z Vajkoviec, do ktorého patrí aj zbor Rozhanovce, priblížil históriu výstavby kostola. Vyzdvihol skutočnosť, že ako pri reformácii, tak isto aj v tomto prípade prišiel podnet k činu zdola. Ani v jednom prípade neboli prekážkou konfesionálne rozdiely. Priestor príhovoriť sa mal aj farár ECAV v Budimíri **Daniel Dudáš**, ktorý pripomenul, že náš odchod z kostola má byť rozradostený z prijatia slova Božieho a zvesti z neho pre nás.

Záverečnou piesňou č. 545, ako aj celou bohoslužbou nás hudobne sprevádzala kantorka, sestra **Denisa Hrehorová**.

–tb–

Vyznamenanie. Minister práce, sociálnych vecí a rodiny Ján Richter dňa 6. novembra ocenil detské domovy a poručnícke inštitúcie, obetujúce sa pre blaho sirôt. Medzi šiestimi odmenenými inštitúciami bol aj Dom dobrého Pastiera v Jelke. Zlatú plaketu Spoločne pre rodiny prevzala od ministra zakladajúca riaditeľka Iveta Gasparecz.

Výlet. Abovsko-turniansky reformovaný seniorát pripravil pre mladých ľudí, pripravujúcich sa na konfirmáciu, pri príležitosti 500. výročia reformácie v sobotu 11. novembra 2017 náučný výlet do Gönczu a Vizsolyu.

Inštalácia duchovného. Dňa 12. novembra 2017 za prítomnosti generálneho kurátora Vince Feketeho a biskupa László Fazekasa inštaloval senior Csaba Kendi do úradu cirkevnoborového duchovného v Malom Kamenci Istvána Langschadla.

Generálny konvent. Dňa 16. novembra sa v Rimavskej Sobote konalo zasadnutie Predsedníctva Generálneho konventu. Účastníci tohto zasadnutia boli prvými obyvateľmi konferenčného centra Csillagház v Rimavskej Sobote. Zasadnutie – právom domácich – viedlo vedenie našej cirkvi. Na tomto zasadnutí sa v zastúpení Západoeurópskej pastoračnej služby vdova Enikő Dalma Zahn-Lázár a predseda Albert N. Békássy, ako aj Pál Molnár-Veres, predseda a Mónika Karvansky za Zväz západoeurópskych maďarských cirkevných zborov. Prvým bodom rokovania bolo zblíženie a spolupráca oboch týchto združení. Popri tom sa diskutovalo o rozpočte, o fungovaní Vzdelávacieho fondu, o práci komisií, podujatia a problémy jednotlivých cirkevných dištriktov. Ďalej sa rokovalo o rozdelení prípravy obežníkov na jednotlivé sviatky.

Predstavenie knihy. V komárňanskom stoličnom dome Csemadoku sa dňa 18. novembra konalo predstavenie knihy. Knihu poslanca Európskeho parlamentu Pála Csákyho pod názvom Dialóg pre ducha Európy predstavil prítomným kanonik Róbert Kiss a biskup László Fazekas. Kniha – podľa zostavovateľa – obsahuje odpovede na otázky adresované kňazom a duchovným. Tieto sa týkajú situácie, budúcnosti a možnosti Európy, kresťanstva, rodiny a maďarstva.

Doškoľovanie duchovných. V dňoch 20–24. novembra sa v centre Mécses

v Mályi konalo pre 4 východné maďarské senioráty, potom v Nagybörsöny pre 3 západné senioráty doškoľovanie duchovných, ktorého témou bol okruh otázok, súvisiaci s materiálnymi otázkami Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku. K téme mal prednášku biskup László Fazekas, ktorý hovoril o doterajšom aj očakávanom financovaní našej cirkvi, ako aj o problémoch, ktoré sa vyskytli. Účtovníčka Erika Kolár hovorila o predpisoch, vzťahujúcich sa na duchovných, a o ich dodržiavaní, ako aj o prípadných dôsledkoch ich nedodržania. Hlavný synodný radca Sándor Molnár a zástupca biskupa Róbert Géresi hovorili o finančných transakciách našej cirkvi, o poskytnutí podpôr, o ich zúčtovaní a o projekte materských škôl. Na oboch podujatiach sa zúčastnil predseda Strany maďarskej komunity József Menyhárt, ktorý počas panelovej diskusie hovoril o voľbách a o doterajšom i ďalšom fungovaní strany, ako aj o možnosti jej spolupráce s našou cirkvou.

Pamätná medaila. Dňa 27. novembra 2017 odovzdal biskup László Fazekas na bratislavskom Generálnom biskupskom úrade Slovenskej evanjelickej cirkvi biskupovi Milošovi Klátikovi pamätnú medailu, ktorú vydala naša cirkev pri príležitosti 500. výročia reformácie ako spomienku na galejníkov.

Rokovanie. V budove Generálnej kancelárie Konferencie biskupov Slovenska v Bratislave sa dňa 27. novembra konalo rokovanie najvyšších predstaviteľov kresťanských cirkví na Slovensku a Spoločenstva židovských náboženských obcí. Témou bolo financovanie cirkví, spomienka na 30. výročie Bratislavskej sviečkovej manifestácie a podpis deklarácie orientovanej na podporu občianskej spoločnosti. Na tomto stretnutí odovzdal biskup našej cirkvi, László Fazekas ako dar našej cirkvi pamätnú medailu pri príležitosti 500. výročia reformácie aj ostatným vedúcim predstaviteľom kresťanských cirkví a Spoločenstva židovských náboženských obcí,

poďakujúc sa im aj takýmto spôsobom za spoluprácu.

Bruselské rokovanie. Na pozvanie poslanca Európskeho parlamentu Pála Csákyho v dňoch 29–30. novembra generálny kurátor Vince Fekete, biskup László Fazekas, seniori Gyula Kassai a Zoltán Orémus, ako aj katolícki biskupskí vikári a kňazi vycestovali do Bruselu, kde sa v budove Európskeho parlamentu zúčastnili na viacerých podujatiach. Na krátky čas mohli pobudnúť na zasadnutí Maďarskej ľudovej strany, stretli sa so slovenským tlačovým poverenikom Európskej ľudovej strany Attilom Agárdi a v rámci oficiálneho návštevneho programu si mohli vypočuť prednášku o Európskom parlamente, a mohli tiež nahliadnúť na zasadnutie komisie zaoberajúcej sa rozpočtom Parlamentu. Potom nasledovala konferencia o používaní materinského jazyka v živote našej cirkvi, v rámci ktorej bola predstavená aj kniha Dialóg pre ducha Európy. V rámci konferencie odovzdal predseda Kuratória Lajos Gubcsi cenu Ex Libris v mene organizácie Pre maďarské umenie založenej r. 1987. Získal ju zodpovedný redaktor katolíckeho periodika Remény (Nádej) kňaz László Szakál a šéfredaktor mesačníka našej cirkvi Kálvinista Szemle biskup László Fazekas.

KALVÍNSKE HLASY

Úradný orgán Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku. Adresa vydavateľa: Jókaiho 34, 945 01 Komárno. IČO: 00179191.

Vychádza mesačne.

Šéfredaktor: László Fazekas

Redaktori:

Lucia Kis, Andrea Korečková

Preklad a jazyková korektúra:

Erika Domonkošová

Sekretárka a distribútorka: Lucia Kis
Predplatné prijíma každý reformovaný farský úrad i redakcia.

Predplatné na jeden (kalendárny) rok: 3,60 eur.

Distribúciu vykonáva redakcia:

930 10 Dolný Štál 386

E-mail: kh@reformata.sk

Telefón: 031/55 90 141

Redakcia došlé rukopisy nearchivuje a nevracia, vyhradzuje si právo na ich odbornú úpravu.

Tlačiarenská príprava: Lukács Kis

Tlač: Reproffset, Dunajská Streda

ISSN: 1335-3713

Evidenčné číslo: EV 3627/09

*Všetkým našim váženým
Čitateľom a Spolupracovníkom
želáme pokojné prežitie adventných
a vianočných sviatkov.*

Redakcia